

Sygn. akt III KK 116/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 maja 2015 r.,
sprawy **A. N.**
skazanego z art. 197 § 2 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 11 grudnia 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 28 maja 2014 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w B. uznał oskarżonego A. N. za winnego popełnienia czynów z art. 197 § 2 k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k. i za to skazał go na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego A. N., zarzucając obrazę przepisów postępowania, tj. art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 173 § 1 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez wadliwe i sugestywne przeprowadzenie czynności okazania oraz dowolną ocenę dowodów; błąd w ustaleniach faktycznych

polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 278 § 1 k.k. oraz rażącą niewspółmierność orzeczonych w stosunku do niego kar, w tym kary łącznej, pozbawienia wolności.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. N. od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 197 § 2 k.k., ewentualnie o wymierzenie oskarżonemu za każdy z tych czynów kary w wysokości 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie jego pkt III poprzez przyjęcie, że czyn oskarżonego stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., ewentualnie o zakwalifikowanie ww. czynu z art. 278 § 3 k.k., bądź o wymierzenie mu za czyn z art. 278 § 1 k.k. kary 3 miesięcy pozbawienia wolności. W końcu skarżący wniósł o ewentualne obniżenie wysokości kary łącznej do 3 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w B. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej A. G. kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego zarzucając mu rażące naruszenie prawa, wpływające w sposób istotny na treść orzeczenia, tj. art. 173 § 1 k.p.k., poprzez przyjęcie, że sprzeczne z przepisami Kodeksu postępowania karnego i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania, okazanie oskarżonego pokrzywdzonym nie miało wpływu na ocenę materiału dowodowego i przyjęcie winy oskarżonego. W konkluzji „skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.”.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A. N. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Analiza przedmiotowej kasacji prowadzi do wniosku, że podniesienie w niej zarzutu obrazy przepisu art. 173 § 1 k.p.k. miało na celu jedynie zainicjowanie postępowania kasacyjnego z naruszeniem dyspozycji art. 519 k.p.k. oraz przy

obejściu podstaw kasacji wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. Przytoczony zarzut kasacyjny w rzeczywistości jest bowiem powtórzeniem zarzutów z pkt 1 i 3 apelacji i w istocie sprowadza się do zanegowania przeprowadzonej w sprawie przez Sąd pierwszej instancji prawidłowej oceny zebranych dowodów i podważenia dokonanych ustaleń faktycznych, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środku odwoławczym może być skuteczne jedynie w sytuacji, gdy sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k., czego jednakże skarżący nie podnosi. Kasacja przysługuje jako środek zaskarżenia wyroków sądów odwoławczych. Nie jest tym samym funkcją kontroli kasacyjnej ponowne, dublujące niejako kontrolę apelacyjną, rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 r., IV KK 89/10, OSNwSK 2010/1/848).

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy w B. dyspozycji art. 173 § 1 k.p.k. w świetle okoliczności niniejszej sprawy jawi się jako bezpodstawny. Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodu z okazania. Niewątpliwie czynność okazania ma charakter niepowtarzalny, dlatego przepisy procesowe dotyczące zasad jej przeprowadzania, a w szczególności art. 173 § 1 k.p.k., kładą szczególny nacisk na wyłączenie ewentualnej sugestii świadka przy identyfikacji przez niego osoby, jej wizerunku i głosu. Prawdą jest, że czynność okazania osoby oskarżonego pokrzywdzonym A. G. i N. A. w zakresie doboru wieku osób przybranych do okazania, została w sprawie przeprowadzona niezgodnie z warunkami określonymi w § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania (Dz.U. z 2003 r., nr 104, poz. 981). Jednakże, wrew twierdzeniom skarżącego, czynność okazania oskarżonego A. N. nie przesądziła o ustaleniu sprawstwa zarzucanych mu czynów z art. 197 § 2 k.k., nie była także jedynym dowodem go obciążającym. Skarżący pomija bowiem, że prócz dowodu z okazania osoby, wina oskarżonego została ustalona przede wszystkim w oparciu o zeznania pokrzywdzonych A. G. i N. A., jak też wyjaśnienia samego oskarżonego,

który przecież nie negował styczności z pokrzywdzonymi, a jedynie odmiennie opisywał charakter tych kontaktów. Co więcej, opisywane przez pokrzywdzone okoliczności zdarzenia znalazły pośrednio potwierdzenie również w zapisie z monitoringu miejskiego z okolic kompleksu handlowego „H.”, protokole zatrzymania roweru należącego do oskarżonego, opinii sądowo - lekarskiej dotyczącej obrażeń jakich doznała wskutek zdarzenia N. A., jak również w zeznaniach świadków J. M., V. G., P. W. oraz P. i V. Z.

Na marginesie jedynie podnieść należy, że kwestia prawidłowości oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonych A. G. i N. A. była przedmiotem kontroli odwoławczej, zaś w kasacji skarżący nie zarzucił nieprawidłowości w jej przeprowadzeniu (art. 433 § 2 k.p.k.). Trzeba przy tym zauważyć, że rozpoznanie oskarżonego przez pokrzywdzone, niezależnie od sposobu przeprowadzenia czynności okazania, zostało zasadnie uznane przez Sądy obu instancji za wiarygodne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.